

Parshat Shoftim Balance of Power

Simon Wolf

Leadership is an inevitable necessity of humankind.¹ Some people look to leaders in search of counsel or guidance, either because they are not qualified to make the decision on their own, they believe others will be more impartial, they lack the time to properly assess the situation or because some people prefer to outsource their decision-making and to be followers. Even if everyone were to be capable and interested in making and acting upon their own decisions, many activities or institutions require more than one individual's participation in order to be effective or efficient. That requires there to be an orchestrator of this joint endeavor. Furthermore, people are, of course, inherently very different² and that means there will inevitably be friction between the parties' interests, goals and ideas. This discord can arise in partnerships, the necessity to share resources or simply mundane interactions. So in addition to the need for an organizer of collaborations, there is also a necessity for there to be an arbiter of conflicts and decisions. Absent all the aforementioned reasons, in order for a moral and just society to exist, it requires leadership to avoid anarchy³ or protect against the possibility of the "strong" exploiting the "weak" where the rule of law is the strongest one prevails.⁴ This inescapable need for leadership exists at the individual and familial level and ever so much more so at the communal and national level; the larger the constituency, the more compelling the need for authority. In the governmental realm, the solution to all these dilemmas is to appoint a benevolent leader who can provide the necessary guidance, undertake and direct projects of national interest and significance, adjudicate between quarreling parties, protect the "weaker" members of society and act on behalf of the greater good of society. Needless to say, this is a tall task for any single individual, but that obstacle can be overcome by having the leader oversee and manage a cadre of

delegates and proxies who will carry out these tasks on his behalf. The more power afforded to an individual leader the better able they will be to execute on the goals they are charged with accomplishing.

The problem of course is that leaders are susceptible to exacerbating rather than mitigating the issues they were appointed to resolve. That is because power and success are intoxicating and self-delusional.⁵ Power corrupts and the fear of losing power corrupts even more. This can likely lead to abuse of one's position of power in order to remain in power and to consolidate their hold on power. Under the guise of moral superiority or the prospect of greater accomplishments and producing more beneficial outcomes, the ends justify the means in this grab for power.⁶ Self-interest prevails at the expense of the societal good. Moreover, individuals are naturally self-centered, self-preserving and hedonistic. Therefore, in general, the more privilege, power and success afforded to an individual, the more likely they are to believe that they are better than others or above the rules and laws that apply to others. These moral breaches in the leader are not just personal failings, but they will permeate the entire chain of command⁷ and society as a whole. Society is a reflection of its leaders and the leadership mirrors society.⁸ In summary, the greater the concentration of power, the higher likelihood of effective leadership, but also the greater chances for abuse.

The Torah was attuned to this risk and therefore the Parshia of the appointment of the king which is found in this week's Parsha seeks to alleviate these problems preemptively. It prescribes certain limitations for the king in order to foster positive leadership without the inherent risks. The main feature of these prescriptions is for the king to be subject to the same rules and limitations as everyone else. He is no different than anyone else despite his elevated status and position of power. Obviously, these prescriptions are adjusted to befit

¹ רבי חנינא סגן הכהנים אומר הוי מתפלל בשלומה של מלכות שאלמלא מוראה איש את רעהו חיים בלעו (אבות ג,ב) \\ ...משרשי המצוה, לפי שאי אפשר לישוב בני אדם מבלי שיעשו אחד מביניהם ראש על האחרים לעשות מצותו ולקיים גזרותיו, מפני שדעות בני אדם חלוקין זה מזה ולא יסכימו כולם לעולם לדעת אחת לעשות דבר מכל הדברים, ומתוך כך יצא מביניהם הביטול והאספיה בפעולות, ועל כן צריכין לקבל דעת אחד מהם אם טוב ואם רע, למען יצילו ויעסקו בעסקו של עולם, פעם ימצא בעצתו, ולפי שההרגל הרע שאדם מרגיל עצמו בינו לבין עצמו הוא סוף מעשהו, והמחלוקת עליו כבר אמרנו ההפסד הנמצא בשבילו. (ספר החינוך מצוה עא)

² תנו רבנן: הרואה אוכלוסי ישראל אומר: ברוך חכם הרזים. שאין דעתם דומה זה לזה, ואין פרצופיהן דומים זה לזה. (ברכות נח.)

³ בַּיָּמִים הָהֵם אֵין מֶלֶךְ בְּיִשְׂרָאֵל אִישׁ הַיֵּשֶׁר בְּעֵינָיו. יֵעָשֶׂה (שופטים יז, יח, א, יט, א, כא, כה) \\ עיני הערה 1

⁴ כל דאליים גבר (גיטין ס, בבא בתרא לד: ועוד)

⁵ אתא ההוא סבא, תנא ליה: כל הגדול מחבירו יצרו גדול הימנו. (סוכה בב.)

⁶ השמר לך פורתשכח את: יקוק אלקיך לבלתי שמר מצותיו ומשפטיו וחקתיו אשר אנכי מצוה היום: פורתשכח ושבגעת ונתים טובים תבנה וישבת: ובקרה וצאנך ירבין ונסף וזהב ורבה ילך וכל אשר לך ירבה: ורם לבבך ושכחת את: יקוק אלקיך המוציאך מארץ מצרים מבית עבדים: (דברים ח,יא-יד) \\ לבלתי רום לבבו מאחיו ולבלתי סור מן המצוה: מין ושמאול למען יאריך: מים על ממלכתו הוא ובניו בקרב ישראל: (דברים יז,כ)

⁷ משל מקשיב על-דבר-שקר גלי-משרתיו רשעים: (משלי כט,ב)

⁸ פשטות המחלוקת בין רבי יהודה נשיאה ורבנן בגמרא ערכין למרות שהגמרא מגיע למסקנה אחרת: זה דור דורשיו מבקשי פניך יעקב סלה - פליגי בה רבי יהודה נשיאה ורבנן, חד אמר: דור לפי פרנס, וחד אמר: פרנס לפי דור. למאי הלכתא? אילימא למעליותא, דמר סבר: אי מעלי דרא מעלי פרנס, ומר סבר: אי מעלי פרנס מעלי דרא, הא איכא צדקיה דהוה מעלי ודריה לא הוה מעלי! והא יהויקים דלא הוה מעלי ודריה הוה מעלי! דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי, מאי דכתיב: בראשית ממלכות יהויקים מלך יהודה ביקש הקדוש ברוך הוא להחזיר את העולם לתוהו ובהו בשביל יהויקים, כיון שנסתכל בדורו נתייבבה דעתו; ביקש הקדוש ברוך הוא להחזיר את העולם לתוהו ובהו מפני דורו של צדקיהו, כיון שנסתכל בצדקיהו נתייבבה דעתו! אלא לענין תוקפא וניחוחת קאמרינן. (ערכין יז.)

a king,⁹ but the same warnings of excesses in the realm of materialism are given to him as they are to individuals of Klal Yisrael. When one has too much, there are risks of self-aggrandizement and forgetting one's subservience to God and His laws (וְנָרַם לְבַבְךָ וְשָׁכַחְתָּ). With respect to the individual, the Torah warns of the dangers of wealth, success and excesses, but with regards to the king, there is a definitive statement and recurring warning of "he should not acquire too many..." (לֹא יִרְבֶּה-לוֹ). Given the king's position, the Torah recognizes that it is impossible for him to deal with too much

no matter how good he is¹⁰ and, therefore, the Torah unequivocally and forcefully proscribes "he should not have too many..." (לֹא יִרְבֶּה-לוֹ) rather than the softer "maybe...you will forget (פֶּן...וְשָׁכַחְתָּ)" found by the individual. As the Yerushalmi notes, a lay person is not bound by any of these limitations.¹¹ The restrictions are there to ensure that the king does not see himself as being different or greater than anyone else (לְבַלְתִּי רוּם-לִבְבוֹ מֵאֲחֵיו) which would inevitably lead to an illusion of greatness that would cause him to forsake the ways of the Torah and forget God.

דברים פרק ח (פרשת עקב – הסכנה ברבוי ההצלחה)
 (יא) וְהָשִׁמְרָ לְךָ פֶּן-תִּשְׁכַּח אֶת-יְקֻקֶּךָ אֲלֵהֶיךָ לְבַלְתִּי שָׁמֵר מִצְוֹתָיו וּמִשְׁפָּטָיו וְחֻקֹּתָיו אֲשֶׁר אָנֹכִי מֵצִוְךָ הַיּוֹם:
 (יב) פֶּן-תֵּאָכַל וְשִׁבַּעְתָּ וּבָתִּים טֹבִים תִּבְנֶה וְיִשְׁבַּחְתָּ:
 (יג) וּבְקִרְךָ וּצְאֻנְךָ יִרְבֹּן וְכֶסֶף וְזָהָב יִרְבֶּה-לְךָ וְכָל אֲשֶׁר-לְךָ יִרְבֶּה:
 (יד) וְנָרַם לְבַבְךָ וְשָׁכַחְתָּ אֶת-יְקֻקֶּךָ אֲלֵהֶיךָ הַמוֹצִיאֲךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבְּיַת עֲבָדִים:
דברים פרק לא (הקהל)
 (ט) וַיִּכְתֹּב מֹשֶׁה אֶת-הַתּוֹרָה הַזֹּאת וַיִּתְּנָה אֶל-הַכֹּהֲנִים בְּנֵי לֵוִי הַנְּשָׂאִים אֶת-אֲרוֹן בְּרִית יְקֻקֶּךָ וְאֶל-פְּלִזְקֵי יִשְׂרָאֵל:
 (יא) בְּבֹא כָל-יִשְׂרָאֵל לְרֹאוֹת אֶת-פְּנֵי יְקֻקֶּךָ אֲלֵהֶיךָ בְּמִקוֹם אֲשֶׁר יִבְחַר תִּקְרָא אֶת-הַתּוֹרָה הַזֹּאת נֶגֶד כָּל-יִשְׂרָאֵל בְּאֲזִנֵּיהֶם:
 (יב) הִקְהֵל אֶת-הָעָם הָאֲנָשִׁים וְהַנְּשִׁיִּים וְהַטָּף וְגֵרְךָ אֲשֶׁר בְּשַׁעֲרֵיךָ לְמַעַן יִשְׁמְעוּ וְלִמְעַן יִלְמְדוּ וַיִּרְאוּ אֶת-יְקֻקֶּךָ אֲלֵהֶיךָ וְשָׁמְרוּ לַעֲשׂוֹת אֶת-כָּל-דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת:
 (יג) וּבְנֵיהֶם אֲשֶׁר לֹא יָדְעוּ יִשְׁמְעוּ וְלִמְדוּ לִירְאֵה אֶת-יְקֻקֶּךָ אֲלֵהֶיךָ כָּל-הַיָּמִים אֲשֶׁר אַתֶּם חַיִּים עַל-הָאָדָמָה אֲשֶׁר אַתֶּם עֹבְרִים אֶת-הַיַּרְדֵּן שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ:
דברים פרק ה (אחרי מתן תורה)
 (כט) וּשְׁמַרְתֶּם לַעֲשׂוֹת כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְקֻקֶּךָ אֲלֵהֶיךָ אֲתֹכֶם לֹא תִסְרוּ יְמִין וּשְׂמָאל:
 (ל) בְּכָל-הַדְרֹךְ אֲשֶׁר צִוָּה יְקֻקֶּךָ אֲלֵהֶיךָ אֲתֹכֶם תֵּלְכוּ לְמַעַן תַּחֲיוּן וְטוֹב לָכֶם וְהֶאֱרַכְתֶּם יְמִים בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר תִּירְשׁוּן:
דברים פרק יז (בית דין הגדול – זקן ממרא)
 (יא) עַל-פִּי הַתּוֹרָה אֲשֶׁר יוֹרוּךְ וְעַל-הַמִּשְׁפָּט אֲשֶׁר-יֵאמְרוּ לְךָ תַעֲשֶׂה לֹא תִסּוּר מִן-הַדְּבָר אֲשֶׁר יִגִּידוּ לְךָ יְמִין וּשְׂמָאל:

דברים פרק יז (פרשת המלך)
 (יד) כִּי-תָבֵא אֶל-הָאָרֶץ אֲשֶׁר יְקֻקֶּךָ אֲלֵהֶיךָ נָתַן לְךָ וַיִּרְשָׁתָהּ וַיִּשְׁבַּחְתָּ בָּהּ וְאָמַרְתָּ אֲשִׁמָּה עָלַי מֶלֶךְ כְּכָל-הַגּוֹיִם אֲשֶׁר סְבִיבֹתָי:
 (טו) שׁוּם תִּשִּׂים עָלֶיךָ מֶלֶךְ אֲשֶׁר יִבְחַר יְקֻקֶּךָ אֲלֵהֶיךָ בּוֹ מִקִּרְבֵּי אֲחֵיךָ תִּשִּׂים עָלֶיךָ מֶלֶךְ לֹא תוּכַל לָתֵת עָלֶיךָ אִישׁ נָכְרִי אֲשֶׁר לֹא-אֲחִיךָ הוּא:
 (טז) רַק לֹא יִרְבֶּה-לוֹ סוּסִים וְלֹא יִשִּׁיב אֶת-הָעַם מִצְרַיִם לְמַעַן הִרְבּוֹת סוּס וַיְקֻקֶּךָ אֲמַר לָכֶם לֹא תִסְפוּן לָשׁוּב בְּדַרְךָ הַזֶּה עוֹד:
 (יז) וְלֹא יִרְבֶּה-לוֹ נָשִׁים וְלֹא יִסּוּר לִבְבוֹ וְכֶסֶף וְזָהָב לֹא יִרְבֶּה-לוֹ מְאֹד:
 (יח) וְהָיָה כִשְׁבָתוֹ עַל כֶּסֶף מִמְלַכְתּוֹ וְכָתַב לוֹ אֶת-מִשְׁנֵה הַתּוֹרָה הַזֹּאת עַל-סֵפֶר מַלְפָּנֵי הַכֹּהֲנִים הַלְוִיִּם:
 (יט) וְהָיְתָה עִמּוֹ וְקָרָא בּוֹ כָּל-יְמֵי חַיָּיו לְמַעַן יִלְמַד לִירְאֵה אֶת-יְקֻקֶּךָ אֲלֵהֶיךָ לְשִׁמֹּר אֶת-כָּל-דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת וְאֶת-הַחֻקִּים הָאֵלֶּה לַעֲשׂוֹתָם:
 (כ) לְבַלְתִּי רוּם-לִבְבוֹ מֵאֲחֵיו וּלְבַלְתִּי סוּר מִן-הַמִּצְוָה יְמִין וּשְׂמָאוֹל לְמַעַן יֵאָרֶיךָ יְמִים עַל-מִמְלַכְתּוֹ הוּא וּבְנָיו בְּקִרְבֵּי יִשְׂרָאֵל: o

In addition, the Parshia of the king emphasizes the necessity for the king to follow the laws of God. The requirement for the king to have a Sefer Torah accompanying him at all times parallels the language found by Hakhel (הקהל), the once in

seven year gathering of all of Bnei Yisrael to read from the Torah. This public ceremony was intended to teach "fear of God...to ensure that you follow in the ways of the Torah (וְלִמְעַן יִלְמְדוּ וַיִּרְאוּ) אֶת-יְקֻקֶּךָ אֲלֵהֶיךָ לְשִׁמֹּר אֶת-כָּל-דְּבָרֵי הַתּוֹרָה

⁹ ...לא ירבה לו נשים אלא שמנה עשרה רבי יהודה אומר מרבה הוא לו ובלבד שלא יהו מסירות את לבו ר' שמעון אומר אפילו אחת ומסירה את לבו הרי זה לא ישאנה אם כן למה נאמר לא ירבה לו נשים אפילו כאביגיל. לא ירבה לו סוסים אלא כדי מרכבתו. וכסף וזהב וזהב לא ירבה לו מאד אלא כדי ליתן אספניא. וכותב לו ספר תורה לשמו ויצא למלחמה מוציאה עמו נכנס מכניסה עמו יושב בדין היא עמו מיסב היא כנגדו שנאמר והיתה עמו וקרא בו כל ימי חייו: (משנה סנהדרין ב,ד)
¹⁰ ...ויאסף שלמה רכב ופרשים ויהיו לו אלף וארבע מאות רכב ושנים עשר אלף פרשים וינחם בערי הרכב ועם המלך בירושלם: ויתן המלך את הכסף בירושלם כאבנים ואת הארזים נתן לשקמים אשר בשפלה לרב: ומוציא הסוסים אשר לשלמה ממצרים ומקנה סחרי המלך יקחו מקנה במחיר... והמלך שלמה אהב נשים נכריות רבות ואת בת-פרעה מואבית עמינות אדמית צדנית חתית: מן הגוים אשר אמר יקוק אל בני ישראל לא תבאו בהם והם לא יבאו בכם אכן ישו את לבבכם אחרי אליהם בהם דבק שלמה לאהבה: ויהיו לו נשים שבע מאות ופולגשים שלש מאות וישו נשיו את לבו: ויהי לעת זקנת שלמה נשיו הטו את לבבו אחרי אליהם אחרים ולא היה לבבו שלם עם יקוק אלהיו כל ימי חייו: וילך שלמה אחרי עשתרת אלהי צדנים ואחרי מלכם שקע עמנים: www.swdaf.com

ועש שלמה הרע בעיני יקוק ולא מלא אחרי יקוק כדוד אביו: (מלכים א י, כג-יא, י) || הלוא על-אלה חטא שלמה מלך ישראל ובגוים הרבים לא היה מלך כמותו ואהב לאלקיו היה ויתנהו אלקים מלך על-כל-ישראל גם-אותו החטיאו הנשים הנכרות: (נחמיה ג, כו) || ואחר רבי יצחק: מפני מה לא נתגלו טעמי תורה - שתי מקראות נתגלו טעמן נכשל בהן גדול העולם. כתיב לא ירבה לו נשים, אמר שלמה: אני ארבה ולא אסור, וכתיב והי לעת זקנת שלמה נשיו הטו את לבבו, וכתיב לא ירבה לו סוסים, ואמר שלמה: אני ארבה ולא אשיב וכתוב ותצא מרכבה ממצרים בשש וגו'. (סנהדרין כא:) || רבי אחא אמר שלמה שלשה דברים שחקה עליהן מידת הדין חילולתם לא ירבה לו נשים וכתיב (מלכים א יא א) והמלך שלמה אהב נשים נכריות... לא ירבה לו סוסים וכתיב (מלכים א ה ו) והי לשלמה ארבעים אלף אורו' סוסים למרכב ושנים עשר אלף פרשים בטלנים היו וההדיוט מותר בכלן (דברים יז יז) וכסף וזהב לא ירבה לו מאד וכתיב (מלכים א י כז) ויתן המלך את הכסף בירושלם כאבנים ולא היו נגבות (ירושלמי סנהדרין ב,ו)
¹¹ ...השתא דאמרת לו לדרשה, לא ירבה לו נשים מאי דרשת ביה? - למעוטי הדיוטות (סנהדרין כא:) || ...וההדיוט מותר בכלן... (ירושלמי סנהדרין ב,ו)

"(הַדָּאָת)" and which will preserve this "fear of God...all the days that you sojourn on the land (וְלִמְדוּ לִירְאָה אֶת־יְקוֹק אֱלֹהֵיכֶם כָּל־הַיָּמִים אֲשֶׁר אַתֶּם) (חַיִּים עַל־הָאָדָמָה)." The Torah similarly enjoins the king to have a Sefer Torah in order to "learn to fear God...to ensure that he follows in the ways of the Torah and keeps all these commandments... (לְמַעַן יִלְמַד לִירְאָה אֶת־יְקוֹק אֱלֹהֵיו לְשֹׁמֵר אֶת־כָּל־דְּבָרֵי) (הַתּוֹרָה הַדָּאָת וְאֶת־הַחֻקִּים הָאֵלֶּה לַעֲשׂוֹתם)," but he must read it every day of his life rather than once a Sabbatical. In one version of the Gemara, there is a suggestion that the king don his Sefer Torah and bind it to his arm similar to Tefillin. Seemingly, it would thereby carry and convey the same message as the Tefillin shel Yad – that all of one's actions are bound, governed and guided by the word of God. The heightened risk of deviance faced by the king is met with a more potent and frequent anchoring through the constant interaction with the Torah.¹²

Lastly, the king is bound by the same laws as everyone else. He is warned not to stray "right or left" from God's Mitzvot because that is the only thing that will preserve the longevity of his monarchy and his dynasty (וּלְבַלְתִּי סוּר מִן־הַמְצוּהָ) (יְמִין וּשְׂמָאוֹל לְמַעַן יֵאָרֶיךָ יָמִים עַל־מַמְלַכְתּוֹ הוּא וּבְנָיו (בְּקֶרֶב יִשְׂרָאֵל). It is reminiscent of a similar proscription directed at any member of Bnei Yisrael. That exact directive and language is used to describe Bnei Yisrael's obligations to God and that which will preserve their durability and viability on the land of their inheritance (וּשְׁמֵרְתֶם לַעֲשׂוֹת) (כָּאֲשֶׁר צִוָּה יְקוֹק אֱלֹהֵיכֶם אֲתֶכֶם לֹא תִסְרוּ יְמִין וּשְׂמָאוֹל: בְּכָל־הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר צִוָּה יְקוֹק אֱלֹהֵיכֶם אֲתֶכֶם תִּלְכוּ לְמַעַן תַּחֲיִינוּ (וְטוֹב לָכֵן וְהֶאֱרַכְתֶּם יָמִים בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר תִּירְשׁוּן) (לֹא תִסּוּר מִן־הַדְּבָר אֲשֶׁר־ יִגְדּוּ) (לֶךְ יְמִין וּשְׂמָאוֹל). The Torah is emphasizing and reiterating that the king is subject to the same laws, restrictions and obligations as everyone else. Bnei Yisrael are granted the Land of Israel by God on condition that they follow His ways, and similarly the king rules by the grace of God¹³ and he is therefore bound by the same commandments of God.

Likely stemming from personal experiences, the Abarbanel viewed monarchies as evil institutions ripe for abuse. He saw the vesting of too much power with a single individual as fraught with danger and brings a wealth of historical evidence that kings because of their power are more likely to deviate from the ways of God, something that

we do not find by any of the Neviim or Shoftim. Given his disaffection with a monarchy and his suggestion that the Torah is not positively inclined towards such leadership, the Abarbanel offers two alternative models of leadership to a monarch within Bnei Yisrael. The first of which is that there are national leaders, but those leaders are either appointed for limited terms or the leadership resembles something akin to a democracy whereby a body of individuals would share the leadership and decision making role. He does also present what seems to be his favored more idyllic view which is that there is no need for a king or national leader within Klal Yisrael. All the functions of the king are either carried out by the ultimate king, God, or are handled by the judicial and religious leadership of the Shoftim. The deficit in the Abarbanel's suggestion is that there are many national needs and efforts that do require centralized leadership and are infinitely more effective when they are managed through political leadership (i.e. army, utility services – water, power, gas and etc., procurement, medical care and standards and many more). The inability to address national interests forces one in the direction of a political leader that once again opens up the question as to how the Torah, in addition to those items mentioned above, limits and controls the political power of the king (or political authority) in order to create effective, just and moral governance.

This week's Parsha contains another antidote to the perils of power and leadership. The Torah does not suffice with the framework mentioned above in order to limit the king's power. There is another layer of protection against abuse by the king of his position, and actually it is true of all the leadership roles found in this week's Parsha; the Navi, the Shofet, the Kohanim/Leviim and the King. The Torah describes separate and distinct roles of leadership that both provide for a limitation on any one party's power as well as ensuring a balance of power between the different areas and realms of jurisdiction.

As the Torah notes, the Navi is the channel through which God communicates with man. He is the alternative to all the false diviners that the other nation's use. The prophet provides God's perspective on the world of man and the events that are transpiring to Bnei Yisrael. He transmits the word of God, but he has no power to implement God's will and in a sense is only an advisor to the people and the king. And vice-

¹² וכדנתיא וכתב לו את משנה ג' - כותב לשמו שתי תורות, אחת שהיא יוצאה ונכנסת עמו, ואחת שמונחת לו בבית גזיו. אותה שיוצאה ונכנסת עמו (עושה אותה כמין קמיע, ותולה בזרועו, שנאמר שויתי ה' לנגדי תמיד כי מימיני בל אמוט)... (סנהדרין כא:)

¹³ פלגי־מים לב־מלך ב־יִדְיָקוֹק עַל־כָּל־אֲשֶׁר יִחְפֹּץ יִטְוֶה: (משלי כא,א) || פלגי־מים לב־מֶלֶךְ ב־יִדְיָקוֹק עַל־כָּל־אֲשֶׁר יִחְפֹּץ יִטְוֶה: (דניאל ד, כט)

of the king and the domain of the judges. The judges are the arbiters of the laws of the Torah and anything associated or derived from them, whereas, the king is in charge of national affairs.²⁴ Judges are governed and bound by the framework of the Torah while the king is given extrajudicial latitude to manage the needs of the moment or the demands or necessities of the nation. In this way, the king is no different than the other monarchs, but he is distinct from other nation's rulers in that he is still beholden to the laws of the Torah and the decisions of the Sho'fetim.²⁵ The oral law goes further in limiting the king's power by suggesting that he must seek the approval of the high court before engaging in military escapades. The Ran then identifies the sin of the people at the time of Shmuel as being that they conflated the positions and powers of these two bodies of leadership.²⁶ They requested a king to not only deal with their national affairs and battles, but also to judge them like the other nations. Here too, the judges do not carry any political position or power and the king is subject to the religious rulings, Torah prescribed law, of the courts.

The Torah is amazingly innovative in that it provides a diffused leadership structure whereby different realms are held by different parties. In addition, each silo of power is limited in its scope, has restrictions against usurping another domain and has checks and balances against their abuse of power. Even given all of this, history is replete with failed monarchs, religious leaders and abusive institutions of power. It therefore behooves us to ensure that we choose carefully those that we appoint as leaders or those that are granted leadership positions. Even with the best of people or leaders, there should always be checks and balances in place to protect against abuses or any temptation to misuse one's position for personal benefit. The antidote to the intoxicating problem of power is to promote a view within our societies that power, leadership and privilege are an obligation and subjugation to others rather than a position of grandeur and a scepter by which to take revenge on or control others. On a more personal level, we all need to be ever so careful that when we are in positions of

leadership, power and success that we utilize those for the betterment of those under our auspices or influence. That demands that we always check and reflect that we are not abusing those God granted gifts or deviating from the high expectations God has of us in exercising those privileges.

When Dovid HaMelech is forced to abandon his throne and capital city because of the insurrection lead by his son Avshalom, the Kohanim, Tzadok and Evyatar, and the Levi'im bring the Ark of the Covenant to accompany Dovid on his hasty retreat from Yerushalayim. Taking the Ark of God along with them would have been seen as an affirmation of Dovid's divine ordination and would have given a great moral boost to his loyal followers in this civil war. Nevertheless, Dovid HaMelech demurs and directs them to return the Aron to its place in Yerushalayim. That is because while he knows that God had appointed him as king, he is uncertain, due to his impropriety, as to whether God still endorses his leadership. Dovid is the greatest king, the progenitor of the everlasting Davidic dynasty and the forbearer of the Moshiach, because he always saw his leadership and kingship as being subordinate to God. On this occasion, he expresses it so eloquently when he says, "Take the Ark of God back to the city. If I find favor with God, He will bring me back and let me see it and its abode. And if He should say, 'I do not want you,' I am ready; let Him do with me as He pleases."²⁷ Dovid had what to be proud of, especially his great accomplishments in unifying Bnei Yisrael and consolidating their control over the Land of Israel, and ample reason to believe that he was one of the greatest leaders of Bnei Yisrael. Moreover, he was the one who brought the Ark to its location in Yerushalayim which would have easily justified his taking a position that it should stay with him. Despite all this, Dovid did not try to hold onto his position of power, but rather, in an ultimate surrender to God, leaves the Ark behind. He understood so well that, in the end, we all only serve at God's behest.

Shabbat Shalom

²⁴ ונמצא שמינוי השופטים היה לשפוט משפטי התורה בלבד, שהם צודקים בעצמם, כמו שאמר ושפטו את העם משפט צדק, ומינוי המלך היה להשלים תיקון סדר המדינה, וכל מה שהיה מצטרף לצורך השעה... וזה משפט צדק אמיתי בעצמו הנמסר לדיינים. אבל אם לא יענה העובר כי אם על זה הדרך, יפסד הסידור המדיני לגמרי, שיתרבו שופכי דמים ולא יגורו מן העונש, ולכן צוה השם יתברך לצורך ישובו של עולם במינוי המלך (דרשות הר"ן הדרוש האחד עשר)

²⁵ שזה ההבדל בין השופט והמלך, שהשופט משועבד יותר למשפטי התורה מהמלך. ומפני זה הזהיר המלך וצוהו שיהא לו ספר תורה שני ויביא עמו (דרשות הר"ן הדרוש האחד עשר)

²⁶ וזה היה חטאם של ישראל בדבר המלוכה אשר שאלו... על דעתי הוא כך, שהם רצו שעיקר המשפט במה שבין אדם לחבירו יהיה נמשך מצד המלוכה... שישראל נטו בעת ההיא יותר לתיקון קיבוץ המדינה... וכשהוכיחם שמואל, לא נעתקו מכוונתם, אבל היטיבו מעט שאלתם לומר כי אינם שואלים המלך מצד המשפט לבד, אבל מצד תיקון מלחמותיהם (דרשות הר"ן הדרוש האחד עשר)

²⁷ וכל־הארץ בוכים קול גדול וכל־העם עברים וְהַמֶּלֶךְ עָבַר בְּנַחַל קְדָרוֹן וְכָל־הָעָם עָבְרוּ עִלָּי פְּנֵי־דָרֶךְ אֶת־הַמִּדְבָּר: וְהָיָה גַם־צְדוֹק וְכָל־הַלְוִיִּם אֲתוּ נֹשְׂאִים אֶת־אֲרוֹן בְּרִית הָאֱלֹקִים וַיִּצְלְקוּ אֶת־אֲרוֹן הָאֱלֹקִים וַיַּעַל אֲבִיתָר עֶדְתָם כָּל־הָעָם לַעֲבוֹר מִן־הָעִיר: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְצְדוֹק הֲשֵׁב אֶת־אֲרוֹן הָאֱלֹקִים הָעִיר אִם־אֶמְצָא חֵן בְּעֵינֶי יְקֹנֶךָ וְהִשְׁבֵּנִי וְהִרְאֵנִי אֲתוּ וְאֶת־נְוָה: וְאִם כֹּה יֹאמֶר לֹא חֲפָצִי בָךְ הַנְּיָיִךָ יַעֲשֶׂה־לִּי כְּאֲשֶׁר טוֹב בְּעֵינָיו: (שמואל ב טו, כג-כו)